

Sygn. akt I C 884/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2014r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział I Cywilny w składzie następującym :

Przewodniczący SSO Beata Burian

Protokolant Katarzyna Kudzio

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2014r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa E. Ś.

przeciwko A. W.

o nakazanie i zapłatę

I. nakazuje pozwanej A. W. złożenie oświadczenia o treści:

„Wyrażam ubolewanie z powodu rozpowszechniania przeze mnie nieprawdziwych informacji dotyczących życia prywatnego E. Ś., a także prowadzonej przez nią działalności gospodarczej. Przepraszam Panią E. Ś. za naruszenie jej sfery życia prywatnego oraz wszelkie wypowiedzi naruszające jej dobre imię i godność osobistą oraz narażające na utratę zaufania.”

i wysłanie go na własny koszt listem poleconym oraz pocztą elektroniczną do P. J., Ł. B. (1), K. L., B. Ś., M. Ś. (1) i Ł. S.;

II. zasądza od pozwanej A. W. na rzecz powódki E. Ś. kwotę 4000zł /cztery tysiące złotych/;

III. oddała dalej idące powództwo;

IV. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2352zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 1152zł kosztów zastępstwa adwokackiego;

I C 884/13

UZASADNIENIE

E. Ś. wytoczyła powództwo przeciwko A. W. o:

-zasądzenie kwoty 12000zł z ustawowymi odsetkami od dnia 8 kwietnia 2013r. do dnia zapłaty;

-zobowiązanie do złożenia oświadczenia o treści: „Wyrażam ubolewanie z powodu rozpowszechniania przeze mnie nieprawdziwych informacji dotyczących życia prywatnego E. Ś., a także prowadzonej przez nią działalności gospodarczej. Przepraszam Panią E. Ś. za naruszenie jej sfery życia prywatnego oraz wszelkie wypowiedzi naruszające jej dobre imię i godność osobistą oraz narażające na utratę zaufania” i wysłanie tego oświadczenia na własny koszt pozwanej listem poleconym oraz pocztą elektroniczną do następujących osób: P. J., Ł. B. (1), K. L., B. Ś., M. Ś. (1), Ł. S..

Powódka wniosła także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Uzasadniając żądanie wyjaśniono, iż powódka i Ł. B. (1), z którym pozwana pozostawała w nieformalnym związku, byli współnikami spółki (...) sp. z o.o. Gdy relacje między pozwaną a jej partnerem życiowym pogorszyły się zaczęła ona obwiniać o to powódkę. Na portalu (...) pozwana założyła fikcyjne konto, z którego w dniu 30 listopada 2010r. wysłała do syna powódki M.

Ś. (1) informacje na temat życia prywatnego powódki. Po powiadomieniu o tym zdarzeniu Ł. B. (1), który zażądał od pozwanej przeproszenia powódki i jej syna A. W. w dniu 1 grudnia 2010r. w mailu wysłanym do powódki i Ł. B. (1) ponownie naruszyła dobre imię powódki. Powódka zażądała od pozwanej zaprzestania naruszania jej dobrego imienia i prywatności. W dniach 3 i 4 stycznia 2012r. oraz 17 lutego 2012r. A. W. wysłała pocztą elektroniczną do A. S. i M. W. (1) będących pracownikami spółki (...) sp. z o.o. wiadomości o nieprawdziwej i poniżającej treści odnoszącej się do życia prywatnego powódki a także o rzekomych nieprawidłowościach w prowadzeniu działalności gospodarczej, które miały na celu poniżenie powódki w oczach pracowników, pozbawienie jej autorytetu oraz zaufania niezbędnego do prowadzenia działalności gospodarczej. Wiadomości te naruszyły prawo powódki do życia prywatnego, zawierały wiele nieprawdziwych i krzywdzących informacji na temat jej osoby. Pozwana zarzucała, że powódka nadużywa alkoholu i prowadzi rozwiązły tryb życia. Informacje naruszające dobra osobiste powódki dotarły do jej bliskich oraz współpracowników w osobach: P. J., Ł. B. (1), K. L., B. Ś., M. Ś. (1) i Ł. S.. Wzbudziły u powódki poczucie krzywdy i zdenerwowania. Powódka podjęła starania celem powstrzymania pozwanej od dalszych naruszeń jej czci, godności i dobrego imienia, które jednakże nie odniosły skutku. Pozwana nadal rozpowszechniała nieprawdziwe informacje. W dniu 17 lutego 2012r. wystosowała do pracowników (...) sp. z o.o. oświadczenie, że podtrzymuje wszelkie informacje zawarte w poprzednich mailach. Ponieważ wszelkie próby polubownego zakończenia sporu okazały się bezskuteczne powódka wniosła przeciwko pozwanej prywatny akt oskarżenia. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia z dnia 11 października 2012r. pozwana została uznana za winną tego, że działając w warunkach czynu ciągłego w dniach 3 i 4 lutego 2012r. oraz w dniu 17 lutego 2012r. za pośrednictwem poczty elektronicznej przesłała na adresy poczty elektronicznej należące do pracowników firmy (...)A. S. oraz M. W. (1) nieprawdziwe informacje dotyczące niemoralnego postępowania E. Ś., a także jej sprzecznego z prawem postępowania w prowadzeniu działalności, czym naraziła E. Ś. jako przedsiębiorcę - współnika firmy (...) oraz pracodawcę na utratę zaufania niezbędnego do prowadzenia działalności, tj. przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. w związku z art. 212 § 2 k.k. i art. 12 k.k. W wyniku bezprawnych działań pozwanej ucierpiał wizerunek powódki, jej dobre imię i godność. Pozwana poniżyła ją w oczach pracowników oraz syna i męża, zszargała jej autorytet a także naraziła powódkę na utratę zaufania niezbędnego do prowadzenia działalności gospodarczej i wykonywania zadań pracodawcy. Bezprawne działanie pozwanej naruszyło prawo powódki do prywatności, które jest jednym z dóbr osobistych chronionych prawem. Pozwem E. Ś. dochodzi kwoty 12000zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia oraz złożenia przeprosin skierowanych do osób, do których dotarły informacje na temat życia prywatnego powódki naruszające jej dobra osobiste.

A. W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa adwokackiego. Pozwana przyznała, iż pozostawała w związku z Ł. B. (1) oraz, że pozostawała w konflikcie z E. Ś.. Przyznała także, że wysłała do A. S. i M. W. (1) wiadomości dotyczące rzekomego złego prowadzenia się powódki oraz prowadzenia przez powódkę działalności gospodarczej w sposób spreczny z prawem. Podniosła, że rozpad jej związku spowodował bardzo gwałtowną reakcję co doprowadziło do wysunięcia zarzutów pod adresem powódki. Działania pozwanej polegające na rozsyłaniu nieprawdziwych w swej treści informacji zostały objęte prywatnym aktem oskarżenia i A. W. została uznana za winną popełnienia zarzuconego jej czynu. Po prawomocności wyroku karnego pozwana wykonała zawarte w nim zobowiązanie do przeproszenia powódki i wysłała przeprosiny do powódki oraz A. S. i M. W. (1). Pozwana zarzuciła, że ustalenia poczynione w czasie postępowania karnego dotyczą jedynie wiadomości wysłanych na adresy poczty elektronicznej A. S. oraz M. W. (1) a nie innych osób, do których zgodnie z żądaniem pozwu miałyby być kierowane przeprosiny. Pozwana zaprzeczyła aby wysyłała wiadomości do innych osób niż wyżej wymienione ani też nie miała wpływu na to, że o treści tych wiadomości mailowych dowiedziały się inne osoby, do których nie były one kierowane. Dokonując przeprosin w wykonaniu wyroku wydanego w postępowaniu karnym uczyniła zadość treści przepisu art. 24 k.c. Ustosunkowując się do żądania przeproszenia jak i zapłaty zadośćuczynienia zarzuciła, że są one nieadekwatne do rozmiarów naruszenia dóbr osobistych powódki, przykrości jakich ona doznała.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. W. pozostawała w nieformalnym związku z Ł. B. (1), z którym ma małoletnie dziecko. Z biegiem czasu relacje pomiędzy nimi psuły się, za co pozwana zaczęła winić powódkę. Ł. B. (1) rozstał się z pozwaną, czego powodem była chorobliwa zazdrość pozwanej oraz klótnie o częste wyjazdy służbowe Ł. B. (1) i nieobecność w domu.

dowód: zeznania świadka Ł. B. (1) k. 83-84;

przesłuchanie powódki E. Ś. k. 139-141;

przesłuchanie pozwanej A. W. k. 124-125;

Ł. B. (1) i E. Ś. w okresie od 2009 do około 2012 roku prowadzili wspólnie interesy i byli współnikami w spółce (...) sp. z o.o. Obecnie Ł. B. (1) jest pracownikiem powódki, której sprzedał udziały w spółce. Powódka poznała pozwaną na imprezie towarzyskiej w klubie bilardowym i był to jedyny osobisty kontakt stron.

dowód: zeznania świadka M. W. (1) k. 68 i 70;

zeznania świadka Ł. B. (1) k. 83-84;

przesłuchanie powódki E. Ś. k. 139-141;

przesłuchanie pozwanej A. W. k. 124-125;

W grudniu 2010r. M. Ś. (1), wówczas 18 letni syn E. Ś., otrzymał na prywatne konto anonimową wiadomość, która została wysłana z konta „(...)” założonego na portalu (...). W wiadomości tej zawarto informacje, iż powódka ma romans ze swoim pracownikiem K. L., z którym umawia się w hotelach celem uprawiania seksu. Była tam również sugestia, że ojciec M. Ś. (1) a mąż powódki niedługo dowie się o romansie żony.

M. Ś. (1) pokazał wiadomość powódce, co spowodowało jej zdenerwowanie i poruszenie. Powódka wykonała telefon do Ł. B. (1) informując go o zaistniałej sytuacji. Skontaktował się on z pozwaną.

dowód: wydruk maila z dnia 30.11.2010r. z konta (...) k. 10;

zeznania świadka M. Ś. (1) k. 69 - 70;

zeznania świadka Ł. B. (1) k. 83-84;

przesłuchanie powódki E. Ś. k. 139-141;

W dniu 1 grudnia 2010r. A. W. wysłała do powódki oraz Ł. B. (1) maila, w którym użyła obraźliwych określeń w stosunku do powódki i oskarżyła o rozpad jej związku z Ł. B. (1). E. Ś. wysłała na anonimowe konto „(...)” żądanie przeprosin Ł., M. i K. oraz podania hasła do tego konta. W dniu 15 grudnia 2010r. otrzymała od pozwanej wiadomość wysłaną z adresu (...), że nie ma ona za co przeproszać. W dalszej korespondencji mailowej powódka podtrzymała żądanie przeprosin.

dowód: wydruki maili k. 11-18;

zeznania świadka Ł. B. (1) k. 83-84;

przesłuchanie powódki E. Ś. k. 139-141;

przesłuchanie pozwanej A. W. k. 124-125;

W październiku 2011r. A. W. zebrała podpisy J. G., N. G. i P. L. pod przygotowanymi przez siebie oświadczeniami, iż byli oni świadkami sytuacji intymnych wskazujących na romans pomiędzy Ł. B. (1) i E. Ś. i są gotowi zeznawać w sądzie na rzecz pozwanej. N. G. jest przedstawicielem farmaceutycznym a J. G. jest skonfliktowany z Ł. B. (1). Blankiet takiego

oświadczenia pozwana przesłała również do P. J., który jednakże odmówił jego podpisania. P. J. był przyjacielem K. L. – grafika komputerowego w spółce powódki. Na temat E. Ś., tego jak ona niszczy pozwanej życie i planów odwetu A. W. rozmawiała także z Ł. S., siostrą Ł. B. (1). Próbowała również nawiązać kontakt sms-owy i telefoniczny z B. Ś., mężem powódki.

dowód: akta Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia sygn. II K 206/12, zwłaszcza oświadczenia J. G. z dnia 15.10.2011r., N. G. z dnia 21.10.2011r., P. L. z dnia 20.10.2011r., maile z dnia 16.01.2012r., oświadczenie A. W. z dnia 7.04.2012r.;

oświadczenie Ł. S. k. 24-25;

przesłuchanie powódki E. Ś. k. 139-141;

Na początku stycznia 2012 roku A. W. wysłała ze swojej skrzynki pocztowej (...) na konta poczty elektronicznej pracowników spółki (...) sp. z o.o. – A. S. i M. W. (2), a także E. Ś. i Ł. B. (1) wiadomość odnoszącą się w swej treści do życia prywatnego E. Ś.. Wiadomość została wysłana na firmowe adresy poczty elektronicznej znajdujące się na serwerze spółki (...) sp. z o.o.

dowód: wydruki maili k. 19-22;

zeznania świadka M. W. (1) k. 68 i 70;

zeznania świadka D. C. k. 69 - 70;

zeznania świadka Ł. B. (1) k. 83-84;

przesłuchanie powódki E. Ś. k. 139-141;

przesłuchanie pozwanej A. W. k. 124-125;

W dniu 3 stycznia 2012r. pozwana do A. S. i M. W. (1) wysłała wiadomość, w której zwróciła się o pomoc i tłumaczyła przyczyny rozstania się z Ł. B. (1). Informowała o kłopotach związanych z wysokością alimentów uzyskiwanych od Ł. B. (1) na ich wspólne dziecko, o zamiarze pozbawienia praw rodzicielskich Ł. B. (1) i wskazywała na wykorzystywanie jej danych osobowych dla korzyści finansowych oraz malwersacje. Odnosiła się również do osoby powódki podając, że dysponuje zeznaniami 4 osób, iż E. Ś. miała romans z Ł. B. (1) oraz o prawie rocznym romansie powódki z K. L.. Pozwana oświadczyła, że jest w stałym kontakcie z mężem powódki, od którego uzyskała „wiele informacji na temat malwersacji i romansów”. W mailu z dnia 3 stycznia 2012r. pozwana prosiła adresatów, że jeśli są w stanie „powiedzieć coś co może wpłynąć na wyniki spraw dotyczących opieki” nad synem pozwanej „oraz w wygraniu spraw o alimenty” to będzie wdzięczna.

W mailu z dnia 4 stycznia 2012r. adresowanym do A. S. pozwana podała wiele szczegółów odnoszących się do relacji powódki z Ł. B. (1) oraz z K. L.. Przytoczyła treści sms-ów kierowanych przez powódkę do Ł. B. (1). Pisała o tym, że powódka w nocy wydzwaniała do Ł. B. (1), a także że napisała do powódki obraźliwego maila, w którym ją wyzwała. Opisała również zachowanie powódki wobec Ł. B. (1), do jakiego miało dojść podczas pobytu w klubie bilardowym, wskazując na nadużywanie przez powódkę alkoholu i zbyt poufale odnoszenie się do Ł. B. (1). Poinformowała, iż zgłosiła urzędowi skarbowemu i policji, iż Ł. B. (1) „wystawił na mnie pity i umowy brał na moje nazwisko mandaty”. Wyraziła obawę, że „po ujawnieniu wszystkich firmowych przekrętów Ł. i wspólników” już niewiele, o ile w ogóle coś, zostanie Ł. B. (1) na alimenty na syna.

dowód: wydruki maili k. 19-22;

zeznania świadka M. W. (1) k. 68 i 70;

zeznania świadka Ł. B. (1) k. 83-84;

przesłuchanie powódki E. Ś. k. 139-141;

Pismem z dnia 4 stycznia 2012r. a następnie 22 lutego 2012r., doręczonych w dniu 5 stycznia 2012r. i w dniu 23 lutego 2012r., E. Ś. wezwała pozwaną do zaniechania naruszeń jej dóbr osobistych, w szczególności dobrego imienia i czci, a nadto do złożenia oświadczenia prostującego nieprawdziwe informacje na temat powódki i złożenia przeprosin o treści wskazanej w tym piśmie. Powódka zażądała również zapłaty kwoty 1476zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych w związku z koniecznością obrony swych praw. Wezwania pozostały bezskuteczne.

dowód: pismo E. Ś. z dnia 4.01.2012r. wraz z dowodem doręczenia k. 26-27;

pismo E. Ś. z dnia 22.02.2012r. wraz z dowodem doręczenia k. 28-30;

W dniu 17 lutego 2012r. pozwana wystosowała wiadomość mailową adresowaną jednocześnie do powódki, Ł. B. (1), M. W. (1), A. S. i Ł. B. (2), w której podała, że z uwagi na wpływ jej uprzedniego maila na „funkcjonowanie Pani M. oraz Pani A.” pragnie obie panie z całego serca przeprosić „za maila, jakiego jakiś czas temu” wysłała. Jednocześnie zaznaczyła, że „treść maili jest prawdą”. Wskazała, że jeżeli jej „mail z prośbą o pomoc zaszkodził w jakikolwiek sposób Paniom w życiu prywatnym lub zawodowym” jest jej niezmiernie przykro i gotowa jest zadośćuczynić szkody poniesione w wyniku jej działań poprzez zapłatę stosownej kwoty na rzecz instytucji charytatywnej prosząc o miarkowanie tej kwoty stosownie do jej możliwości majątkowych.

dowód: wydruk maila z 17.02.2012r. k. 23;

przesłuchanie powódki E. Ś. k. 139-141;

W dniu 19 marca 2012r. E. Ś. wniosła do Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia prywatny akt oskarżenia, w którym oskarżyła A. W. o to, że w dniach od 3 do 4 stycznia 2012r. oraz w dniu 17 lutego 2012r. za pośrednictwem poczty elektronicznej przesłała na adresy poczty elektronicznej należące do pracowników firmy (...)A. S. oraz M. W. (1) nieprawdziwe, poniżające i obraźliwe względem E. Ś. informacje dotyczące jej niemoralnego postępowania w życiu prywatnym, a także postępowania sprzecznego z prawem w prowadzonej działalności gospodarczej, czym naraziła E. Ś. jako przedsiębiorcę – współnika firmy (...) oraz pracodawcę na utratę zaufania niezbędnego dla prowadzenia działalności oraz znieważyla ją.

Wyrokiem z dnia 11 października 2012r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia uznał A. W. za winną tego, że działając w warunkach czynu ciągłego w dniach w dniach 3 i 4 stycznia 2012r. oraz 17 lutego 2012r. za pośrednictwem poczty elektronicznej przesłała na adresy poczty elektronicznej należące do pracowników firmy(...) A. S. i M. W. (1) nieprawdziwe informacje dotyczące niemoralnego postępowania E. Ś., a także jej sprzecznego z prawem postępowania w prowadzonej działalności gospodarczej, czym naraziła E. Ś. jako przedsiębiorcę – współnika firmy (...) oraz pracodawcę na utratę zaufania niezbędnego dla prowadzenia działalności, tj. przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. w związku z art. 212 § 2 k.k. i w związku z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 212 § 2 k.k. wymierzył jej karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł, a na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 2 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonej wykonanie orzeczonej kary grzywny na okres próby 1 roku. Ponadto na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 k.k. zobowiązał pozwaną do przeproszenia pokrzywdzonej poprzez wysłanie na jej adres poczty elektronicznej oraz adresy poczty elektronicznej A. S. i M. W. (1) przeprosin za pomówienie E. Ś. o niemoralne postępowanie i działanie sprzeczne z prawem. Pozwana wykonała nałożony wyrokiem karnym obowiązek i przeprosiła powódkę.

dowód: akta Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia sygn. II K 206/12, zwłaszcza akt oskarżenia 19.03.2012r., wyrok z dnia 11.10.2012r.;

Informacje o niemoralnym prowadzeniu się powódki, tj. że ma romans z dużo młodszym współnikiem, były przedmiotem rozmów na spotkaniach towarzyskich, integracyjnych i firmowych osób z branży farmaceutycznej. W stosunku do znajomych powódki padały pytania na ten temat ze strony osób postronnych.

Również pomiędzy pracownikami spółki powódki prowadzone były rozmowy, w szczególności na temat związku powódki z Ł. B. (1). Z uwagi na pojawienie się oskarżenia ze strony pozwanej o malwersacje i nieprawidłowości w prowadzeniu działalności przez powódkę pracownicy odczuwali pewien niepokój i obawę o swoje zatrudnienie. E. Ś. rozmawiała ze swoimi pracownikami na temat informacji rozsyłanych przez A. W., aby wyjaśnić im sytuację, zaprzeczyć insynuacjom.

dowód: zeznania świadka M. W. (1) k. 68 i 70;

zeznania świadka D. C. k. 69 - 70;

przesłuchanie powódki E. Ś. k. 139-141;

E. Ś. bardzo przeżyła fakt rozpowszechniania przez A. W. nieprawdziwych informacji na temat jej życia prywatnego oraz prowadzonej działalności gospodarczej. Była tym upokorzona, zdenerwowana, zmartwiona, było jej przykro, źle się z tym czuła. Bała się, że na skutek tych wiadomości pogorszą się jej stosunki z mężem, co też rzeczywiście nastąpiło. Będzie miała problemy z pracownikami i kontrahentami, że będzie dla nich niewiarygodna, a w owym czasie rozpoczynała dopiero prowadzenie działalności gospodarczej. Sytuacja ta odbiła się na jej zdrowiu - wpadła w depresję, ze stresu wychodziły jej włosy. Poddała się leczeniu farmakologicznemu depresji.

dowód: zeznania świadka B. W. k. 68 i 70;

zeznania świadka M. W. (2) k. 68 i 70;

zeznania świadka M. Ś. (1) k. 69 - 70;

zeznania świadka U. S. (1) k. 69 -70;

zeznania świadka D. C. k. 69 - 70;

przesłuchanie powódki E. Ś. k. 139-141;

Pismem z dnia 26 marca 2013r., nadanym w dniu 27 marca 2013r., E. Ś. wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 12000zł tytułem zadośćuczynienia oraz złożenia w terminie 7 dni od doręczenia wezwania oświadczenia zawierającego sprostowanie nieprawdziwych informacji oraz przeprosiny o treści wskazanej w piśmie.

dowód: pismo E. Ś. z dnia 26.03.2013r. wraz z dowodem nadania k. 38-39;

A. W. samotnie wychowuje trzyletniego syna. Od marca 2014r. mieszka w P. z partnerem, który pomaga jej w utrzymaniu mając stałą pracę. Od 1 lipca 2014r. rozpoczęła pracę w Gazecie (...), za którą otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 1500-1800zł netto miesięcznie. We wcześniejszym miejscu zatrudnienia uzyskiwała wynagrodzenie w kwocie 3000-3500zł. Otrzymuje alimenty na dziecko w kwocie 900zł. Dziecko chodzi do przedszkola.

dowód: przesłuchanie pozwanej A. W. k. 124-125;

przesłuchanie powódki E. Ś. k. 139-141;

E. Ś. jest rozwiedziona, ma dwoje dorosłych dzieci. Utrzymuje się z dochodów uzyskiwanych z prowadzonej działalności gospodarczej w wysokości średnio 3000zł miesięcznie.

dowód: przesłuchanie powódki E. Ś. k. 139-141;

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, zeznaniach świadków B. W., M. W. (1), M. Ś. (1), U. S. (2), D. C., Ł. B. (1) oraz przesłuchaniu powódki E. Ś. i pozwanej A. W..

Wytaczając przeciwko A. W. powództwo E. Ś. tytułem ochrony dóbr osobistych w postaci dobrego imienia, godności i wizerunku domagała się:

-zasądzenie kwoty 12000zł z ustawowymi odsetkami od dnia 8 kwietnia 2013r. do dnia zapłaty;

-zobowiązanie do złożenia oświadczenia o treści: „Wyrażam ubolewanie z powodu rozpowszechniania przeze mnie nieprawdziwych informacji dotyczących życia prywatnego E. Ś., a także prowadzonej przez nią działalności gospodarczej. Przepraszam Panią E. Ś. za naruszenie jej sfery życia prywatnego oraz wszelkie wypowiedzi naruszające jej dobre imię i godność osobistą oraz narażające na utratę zaufania” i wysłanie tego oświadczenia na własny koszt pozwanej listem poleconym oraz pocztą elektroniczną do następujących osób: P. J., Ł. B. (1), K. L., B. Ś., M. Ś. (1), Ł. S..

Zgodnie z treścią art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny /art. 24 § 1 k.c./. Przepis art. 448 k.c. stanowi, iż w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Ponadto, jak wynika z treści art. 24 § 2 k.c., jeżeli wskutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych, czyli na podstawie przepisów o czynach niedozwolonych /art. 415 i n. k.c./. Stosowane środki ochrony dóbr osobistych zależą zatem od tego, czy istnieje jedynie zagrożenie naruszenia dóbr osobistych, czy też naruszenie to już nastąpiło. Jeżeli dobro osobiste jest zagrożone cudzym działaniem można żądać zaniechania tego działania /art. 24 § 1 k.c./. W razie naruszenia dobra osobistego można żądać usunięcia jego skutków /art. 24 § 1 k.c./, naprawienia szkody majątkowej jaka naruszeniem została wyrządzona /art. 24 § 2 k.c./, a w wypadkach wskazanych w ustawie także uiszczenia – tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę – odpowiedniej sumy pieniężnej na rzecz poszkodowanego lub na wskazany przez niego cel społeczny /art. 24 § 1 i art. 448 k.c./.

Do przesłanek ochrony dóbr osobistych za pomocą środków niemajątkowych, a więc nie związanych z bezpośrednimi świadczeniami majątkowymi na rzecz pokrzywdzonego lub osób trzecich, które przysługują pokrzywdzonemu w przypadku zagrożenia lub naruszenia ich dóbr osobistych, należą:

-zagrożenie lub naruszenie dóbr osobistych;

-bezprawny charakter działania wywołujący to zagrożenie lub naruszenie.

Tylko wystąpienie wszystkich tych przesłanek łącznie rodzi odpowiedzialność za zagrożenie lub naruszenie dóbr osobistych. W myśl reguły dowodowej wyrażonej w art. 6 k.c. dochodzenie odpowiedzialności za zagrożenie lub naruszenie dóbr osobistych wymaga, aby pokrzywdzony wykazał w procesie okoliczności, z których wywodzi skutki prawne dla siebie korzystne. W konsekwencji więc przyjąć należy, że na pokrzywdzonym spoczywa ciężar udowodnienia faktu zagrożenia lub naruszenia jego dóbr osobistych. Nie jest on natomiast zobowiązany do wykazania bezprawności działania powodującego zagrożenie lub naruszenie jego dóbr albowiem z treści art. 24 § 1 k.c.

wynika domniemanie, iż działanie powodujące zagrożenie lub naruszenie dobra osobistego pokrzywdzonego jest bezprawne. Zatem jeżeli pokrzywdzony udowodni, że doszło do zagrożenia lub naruszenia jego dóbr osobistych sprawca może uwolnić się od odpowiedzialności wykazując, iż jego działanie powodujące zagrożenie lub naruszenie tych dóbr pokrzywdzonego nie było bezprawne. Wprowadzając konstrukcję domniemania bezprawności ustawodawca przerzucił bowiem na sprawcę ciężar dowodu braku bezprawności działania powodującego zagrożenie lub naruszenie dobra osobistego pokrzywdzonego.

Jeśli chodzi o ochronę dóbr osobistych za pomocą środków majątkowych to przepis art. 448 k.c. przyznaje pokrzywdzonemu dwa roszczenia. Mianowicie, prawo żądania zasądzenia na swoją rzecz odpowiedniej sumy pieniężnej za krzywdę doznaną naruszeniem jego dóbr osobistych lub prawo żądania zasądzenia na wskazany przez niego cel społeczny odpowiedniej sumy pieniężnej. Przed sądem uprawniony może jednak dochodzić tylko jednego z nich – wybranego przez siebie albowiem roszczenia te przysługują jemu alternatywnie. Do warunków ochrony dóbr osobistych za pomocą środków majątkowych należą naruszenie dobra osobistego pokrzywdzonego spowodowane bezprawnym zawinionym działaniem sprawcy wyczerpującym przesłanki odpowiedzialności deliktowej zawarte w przepisach kodeksu cywilnego. Tylko wystąpienie wszystkich tych przesłanek łącznie rodzi obowiązek zapłaty zadośćuczynienia pieniężnego za naruszenie dóbr osobistych; ciężar udowodnienia tych okoliczności spoczywa na powodzie /art. 6 k.c./.

Istotą zarzutu, na którym powódka E. Ś. oparła swoje żądanie przeproszenia i zapłaty zadośćuczynienia, jest zachowanie pozwanej w konsekwencji którego doszło do rozpowszechnienia nieprawdziwych informacji na temat życia prywatnego powódki oraz jej działalności gospodarczej.

W toku postępowania ustalono, iż E. Ś. jest przedsiębiorcą i pracodawcą. A. W. była partnerką życiową Ł. B. (1) będącego w owym czasie współnikiem powódki a obecnie jej pracownikiem.

W dniu 3 i 4 stycznia 2012r. oraz 17 lutego 2012r. A. W. wysłała ze swojej skrzynki pocztowej na konta poczty elektronicznej pracowników spółki powódki (...) sp. z o.o. – A. S. i M. W. (2) wiadomości zawierające w swej treści nieprawdziwe informacje o życiu prywatnym oraz prowadzonej działalności gospodarczej E. Ś.. Wyrokiem z dnia 11 października 2012r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia uznał A. W. za winną tego, że działając w warunkach czynu ciągłego w dniach w dniach 3 i 4 stycznia 2012r. oraz 17 lutego 2012r. za pośrednictwem poczty elektronicznej przesłała na adresy poczty elektronicznej należące do pracowników firmy(...) (...) i M. W. (1) nieprawdziwe informacje dotyczące niemoralnego postępowania E. Ś., a także jej sprzecznego z prawem postępowania w prowadzonej działalności gospodarczej, czym naraziła E. Ś. jako przedsiębiorcę – współnika firmy (...) oraz pracodawcę na utratę zaufania niezbędnego dla prowadzenia działalności i wymierzył jej karę grzywny oraz zobowiązał pozwaną do przeproszenia pokrzywdzonej poprzez wysłanie na jej adres poczty elektronicznej oraz adresy poczty elektronicznej A. S. i M. W. (1) przeprosin za pomówienie E. Ś. o niemoralne postępowanie i działanie sprzeczne z prawem. Rozesłane przez pozwaną informacje o niemoralnym postępowaniu odnosiły się do rzekomego romansu jaki E. Ś. miała mieć z Ł. B. (1).

Zgodnie z treścią art. 11 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego, co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Zatem w rozpoznawanej sprawie Sąd jest związany ustaleniami poczynionymi w postępowaniu karnym co do faktu, iż w ww. podanym okresie pozwana przesłała dwóm pracownikom spółki powódki wiadomości mailowe zawierające nieprawdziwe informacje dotyczące niemoralnego postępowania E. Ś., a także jej sprzecznego z prawem postępowania w prowadzonej działalności gospodarczej, czym naraziła E. Ś. jako przedsiębiorcę – współnika firmy (...) oraz pracodawcę na utratę zaufania niezbędnego dla prowadzenia działalności. Wykonując obowiązek nałożony przez Sąd pozwana przeprosiła powódkę.

Jak jednak ustalono w toku niniejszego postępowania wiadomości mailowe przesłane w dniu 3 i 4 stycznia oraz 17 lutego 2012r. A. S. i M. W. (1) zostały przez pozwaną wysłane także do Ł. B. (1) i E. Ś. a wiadomość z dnia 17 lutego 2012r. również do Ł. S., siostry Ł. B. (1). Poza tym w październiku 2011r. A. W. zebrała podpisy J. G., N. G. i P. L. pod przygotowanymi przez siebie oświadczeniami, iż byli oni świadkami sytuacji intymnych wskazujących na

romans pomiędzy Ł. B. (1) i E. Ś. i są gotowi zeznawać w sądzie na rzecz pozwanej. Blankiet takiego oświadczenia pozwana przesłała również do P. J., który jednakże odmówił jego podpisania. P. J. był przyjacielem K. L. – grafika komputerowego w spółce powódki. Na temat E. Ś., tego jak ona niszczy pozwanej życie i planów odwetu A. W. rozmawiała także z Ł. S., siostrą Ł. B. (1). Próbowwała również nawiązać kontakt sms-owy i telefoniczny z B. Ś., mężem powódki. Zatem swoimi działaniami pozwana rozpowszechniała nieprawdziwe informacje na temat życia powódki także w inny sposób niż przesłanie wiadomości mailowych A. S. i M. W. (1), tj. poprzez rozmowy z innymi osobami oraz wysyłanie im maili. Osoby te ze sobą potem rozmawiały dalej rozpowszechniając nieprawdziwe informacje, których autorem była pozwana. Jak bowiem ustalono N. G., którą pozwana poprosiła o złożenie oświadczenia wiedzy o romansie powódki z Ł. B. (1) jest przedstawicielem farmaceutycznym a J. G. jest skonfliktowany z byłym partnerem życiowym pozwanej. W konsekwencji działań pozwanej informacje o niemoralnym prowadzeniu się powódki, tj. że ma romans z dużo młodszym współnikiem, były przedmiotem rozmów na spotkaniach towarzyskich, integracyjnych i firmowych osób z branży farmaceutycznej. W stosunku do znajomych powódki padały pytania na ten temat ze strony osób postronnych. Poza tym pomiędzy pracownikami spółki powódki, nie tylko A. S. i M. W. (1) ale także D. C., prowadzone były rozmowy, w szczególności na temat związku powódki z Ł. B. (1). Z uwagi na pojawienie się oskarżenia ze strony pozwanej o malwersacje i nieprawidłowości w prowadzeniu działalności przez powódkę E. Ś. zmuszona była rozmawiać ze swoimi pracownikami na temat informacji rozsyłanych przez A. W., aby wyjaśnić im sytuację i zaprzeczyć insynuacjom albowiem odczuwali oni pewien niepokój i obawę o swoje zatrudnienie.

Wnosząc o ochronę dóbr osobistych E. Ś. zarzuciła, iż pozwana naruszyła jej dobra osobiste w postaci dobrego imienia i godności oraz wizerunku. Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają definicji dobra osobistego, a zawarte w art. 23 k.c. wyliczenie uznawane jest za przykładowe, uzupełniane i dookreślane przez judykaturę opierającą się m.in. na funkcjonujących ocenach społecznych. Z brzmienia i ratio legis tego przepisu należy wnosić, iż dobrem osobistym, które z całą pewnością przysługuje osobie fizycznej, jest dobre imię, godność, wizerunek.

Przez pojęcie dobra osobistego w postaci dobrego imienia należy rozumieć reputację, dobrą sławę, opinię, honor. Dobre imię jest to bowiem społeczne wyobrażenie tkwiące w psychice innych, nieznanych nawet osób, a więc jest to opinia jaką cieszy się dana osoba ze względu na wartości, które reprezentuje. Jest to pojęcie obejmujące wszystkie dziedziny życia osobistego, zawodowego i społecznego. Godność osobista wyraża się zaś w pragnieniu posiadania szacunku społecznego z uwagi na swoje walory duchowe, moralne czy też zasługi społeczne. Jest właściwa każdemu człowiekowi, należna mu się z faktu samego bycia człowiekiem.

W związku z tym uznać należy, iż niewątpliwie naruszone zostały dobra osobiste E. Ś. w postaci jego dobrego imienia oraz godności osobistej.

E. Ś. domagając się ochrony dóbr osobistych wniosła o nakazanie pozwanej złożenia oświadczenia o przeproszeniu i wysłania go listem poleconym i pocztą elektroniczną do P. J., Ł. B. (1), K. L., B. Ś., M. Ś. (1) i Ł. S., a także domagała się zasądzenia od strony pozwanej na swoją rzecz kwoty 12000zł tytułem zadośćuczynienia.

Jak ustalono w toku postępowania A. W. także P. J., Ł. B. (1), B. Ś., M. Ś. (2) i Ł. S. przekazała nieprawdziwe informacje o niemoralnym prowadzeniu się powódki. K. L. jest zaś partnerem powódki, którego związek z E. Ś. działaniem A. W. został upubliczniony. W tych okolicznościach uznać należy, iż żądanie nakazania pozwanej przeproszenia powódki za naruszenie jej dóbr osobistych poprzez złożenie oświadczenia o przeproszeniu i wysłanie tego oświadczenia na własny koszt pozwanej listem poleconym oraz pocztą elektroniczną tym osobom jest jak najbardziej usprawiedliwione /punkt I wyroku/. Rozmiar doznanej krzywdy uzasadnia z kolei przyznanie powódkę kwoty 4000zł tytułem zadośćuczynienia. Jednocześnie Sąd uznał, iż przyznanie tytułem zadośćuczynienia E. Ś. kwoty 4000zł jest wystarczające /punkt II wyroku/ albowiem żądanie 12000zł było nadmiernie wygórowane. Podnieść bowiem trzeba, iż kwota 12000zł biorąc pod uwagę nie tylko dochody pozwanej ale i powódki jest kwotą dużą. W czasie przesłuchania powódka wyjaśniła, iż kwota ta ma zrekompensować jej wydatki, które poniosła ona na koszty dochodzenia swoich praw oraz wizyty lekarskie. Jednak w procesie karnym jak i w procesie cywilnym zasądzono na rzecz powódki koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego, które to kwoty przynajmniej w części pokryły poniesione przez nią na ten cel wydatki. Dlatego też wydaje się, że kwota 4000zł jest kwotą wystarczającą na pokrycie pozostałej części wydatków

związanych z prowadzonymi, tj. nie objętych postanowieniami o kosztach procesu a jednocześnie jej wysokość w sytuacji majątkowej i rodzinnej pozwanej jest dla niej dolegliwa. W związku z tym, Sąd oddalił dalej idące powództwo odnośnie żądania zasądzenia dalszej kwoty tytułem zadośćuczynienia /punkt III wyroku/.

W tych okolicznościach, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono, jak na wstępie.

Rozstrzygnięcie o kosztach oparto na treści art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Powódka wygrała sprawę w 33%, zaś pozwana w 67%. Koszty powódki zamknęły się kwotą 3960zł, w tym 1200zł opłaty sądowej od pozwu /art. 13 ust. 1 oraz art. 26 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych tekst jednolity Dz.U. z 2014r. poz. 10259 z późn. zm./ i 2760zł wynagrodzenia pełnomocnika procesowego będącego adwokatem /§ 6 pkt 5 i § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu tekst jednolity Dz. U. z 2013r. poz. 461 z późn. zm./ . Ponieważ rozstrzygnięcie sprawy zależało od oceny Sądu obciążono pozwaną obowiązkiem zwrotu na rzecz powódki kosztów w części w jakiej wygrała ona sprawę /punkt IV wyroku/.